

РЕЙМЪНД ЧАНДЛЪР

ИСПАНСКА КРЪВ

Превод от английски: [Неизвестен], 2007

chitanka.info

1

Големия Джон Мастърс беше грамаден, угоен, мазен, с гладки синкави бузи и въздебели пръсти с трапчинки вместо кокалчета. Кестенявшата му коса беше сресана назад. Носеше виненочервен костюм с външни джобове, винена вратовръзка и кремава копринена риза. Около тълстата кафява пура между дебелите му бърни се виеше широк червено-златист бандерол.

Той сбърчи нос, погледна отново току-що получената карта и се насили да не се ухили широко.

— Давай, Дейв, цапни още — каза. — И внимавай да не ме цапнеш с кметството по главата.

Показаха се четворка и двойка. Дейв Ейдж тържествено изгледа картите през масата, свали поглед към своите, стиснати в ръка. Беше много висок и мършав, с дългнесто костеливо лице и коса с цвета на мокър пясък. Хванал тестето в дланта си, бавно обърна най-горната карта и я изстреля в центъра на масата. Беше дама спатия.

Големия Джон Мастърс широко отвори уста, размаха пурата и се изкиска.

— Плащай, Дейв. Дамата като никога излезе права. — И обърна с широк замах картата си. Петица.

Дейв Ейдж се усмихна учтиво, без да помръдне. До лакътя му иззад дългата копринена завеса, закрила високите островръхи прозорци, приглушено зазвъня телефон. Дейв извади цигарата от устата си, положи я внимателно на ръба на пепелника върху табуретката до масата за карти и се пресегна зад завесата за слушалката.

Заговори с хладен, почти шептящ глас, дълго слуша. Нищо не се промени в зеленикавите му очи, дори проблясък от чувство не премина по тясното му лице. Мастърс зашава в стола си, забил зъби в пурата. След доста време Ейдж произнесе:

— Добре, ще ти се обадя.

Затвори и върна апаратата зад завесата. Взе цигарата и подръпна мекото на ухото си. Мастьрс се развика:

— Какво те прихваща, дявол да те вземе? Дай ми десет долара!

Ейдж се усмихна сухо и се облегна назад. Посегна към чашата си, отпи, върна я на мястото ѝ и заговори през цигарата, стисната между устните. Движенията му бяха бавни, замислени, почти разсеяни.

— Умни момчета сме двамата с теб, нали, Джон?

— Ъхъ. Целият град е наш, което изобщо не помага на играта ми на двайсет и едно.

— До изборите остават само два месеца, нали, Джон?

Мастьрс му се озъби, затърси в джоба си нова пура, забучи я в устата си.

— И к'во от това?

— Ами ако нещо се случи на нашата най-върла опозиция? Още сега. Това добре ли е, или не?

— Ъ? — Мастьрс вирна нагоре толкова гъсти вежди, че цялото лице трябваше да участва във вдигането им. Попремисли с кисела физиономия. — Адски ще бъде кофти. Освен ако веднага не го пипнат. Дявол да го вземе, избирателите тутакси ще чатнат, че ние сме му платили.

— Говориш за убийство, Джон — търпеливо поясни Ейдж. — Нищо подобно не съм споменавал.

Мастьрс отпусна вежди и подръпна грубите черни косми, щръкнали от носа му.

— Изплюй най-сетне камъчето!

Ейдж се усмихна, издуха колелце дим, проследи го как заплува нагоре и се разпадна на крехки пухчета.

— Току-що ми съобщиха по телефона — произнесе изключително бавно. — Донеган Мар е мъртъв.

Мастьрс лекичко се размърда. Тялото му съвсем бавно се придвижи към масата за карти и се наклони напред. Когато нямаше накъде повече да се навежда, брадичката му се вирна, докато мускулите на скулите се изпънаха като въжета.

— Ъ? — измънка с надебелял глас. — Ъ?

Ейдж кимна, спокоен като лед.

— Ти обаче излезе прав за убийството, Джон. На истина е бил убит. Само преди половин час. В неговия кабинет. Не знаят кой го е извършил... засега.

Мастьрс тежко сви рамене и се облегна назад. Огледа се с тъпо изражение. Съвсем неочеквано избухна в смях. Смехът му гърмеше и кънтеше ръмжащо като в крепостна кула из малката стая, където седяха двамата, после преля отвъд в просторната дневна, а ехото рикошираше напред-назад през лабиринта от тежки мрачни мебели, достатъчно лампиони за осветяване на цял булевард и наредени в две редици картини в массивни позлатени рамки.

Ейдж седеше безмълвно. Бавно взе да втрива цигарата си в пепелника, докато от огънчето остана единствено плътна черна цапаница. Почисти кокалестите си пръсти, като ги потри един в друг, зачака.

Мастьрс спря да се смее също толкова внезапно, както и започна. Стаята замръз. Големия Джон придоби изморен вид. Попи потта от едрото си лице.

— Трябва да предприемем нещо, Дейв — обади се тихо. — За малко да забравя. Наложително е бързо да разрешим въпроса. Прекалено е взривоопасен.

Ейдж повторно се пресегна през завесата и измъкна телефона, побутна го през масата над разпилените карти.

— Е... поне знаем как, нали? — попита спокойно. Лукава усмивка проблесна в калните кафяви очички на Големия Джон Мастьрс. Той облиза устни, протегна огромна лапа към телефона.

— Ъхъ — измрънка. — Знаем, Дейв. Знаем, и още как, мамка му...

Занабира номера с дебел пръст, който едва влизаше в дупките.

2

Лицето на Донеган Мар изглеждаше непроницаемо, хубаво, умиротворено — дори сега. Беше облечен в сив костюм от мека вълнена материя, а косата му, в същия цвят като костюма, бе сресана назад над руменото младолико лице. Кожата отстрани по слепоочията, където би падала косата му, ако се изправеше, беше бледа. Иначе имаше хубав загар.

Лежеше отметнат назад в тапициран син канцеларски стол. В пепелник с бронзова хрътка около ръба имаше изгасната пура. Лявата му ръка висеше отпусната вяло покрай стола, дясната върху писалището хлабаво държеше пистолет. Добре поддържаните му нокти лъщяха на слънчевата светлина, проникваща през големия затворен прозорец зад гърба му.

Кръв бе просмукала лявата страна на жилетката, та сивият вълнен план изглеждаше почти черен. Беше съвсем мъртъв, изключително мъртъв.

Висок мъж, много мургав, slab и мълчалив, се бе подпрял на кафявата махагонова кантонерка и се взираше втренчено в мъртвия. Ръцете му бяха напъхани в джобовете на спретнат син шевиотен костюм. На темето му се крепеше панамена шапка. Ала в очите му нямаше нищо небрежно, както впрочем и в стиснатата права уста.

Едър тъмнорус мъж пипнешком търсеше нещо из синия килим.

— Няма гилзи, Сам — обяви с плътен глас, все тъй наведен.

Мургавият не помръдна, не отговори. Другият се изправи, прозя се, погледна към мъжа в стола.

— Ама че работа! Сега като се разсмърди... Два месеца до изборите. Леле, за някои ще е голям ритник в задника.

Мургавият произнесе бавно:

— Съученици сме с него, от едно училище. Бяхме добри приятели. Падахме си по едно и също момиче. Той я спечели, но си останахме добри приятели... и тримата. Винаги е бил страхотно момче... Може би една идея прекалено умен.

Тъмнорусият обикаляше из стаята, без да докосва нищо. Наведе се, помириса пистолета върху писалището, поклати глава и установи:

— Не е използван... този. — Сбърчи нос, подуши въздуха. — Климатична инсталация. На последните три етажа. Освен това са звукоизолирани. Скъпа работа. Чух, че цялата сграда е заварена. Никакво занитване. Та да си чувал това, Сам?

Мургавият бавно поклати глава.

— Къде са били чиновниците? — продължи тъмно русият. — Голяма клечка като него би трябало да има повече от един сътрудник.

Мургавият отново поклати глава.

— Само секретарка, ако не се лъжа. Излязла да обядва. Той беше вълк-единак, Пийт. Пробивен като свредел. След още няколко години градът щеше да бъде негов.

Тъмнорусият вече беше зад бюрото, почти надвесен над рамото на мъртвия. Взираше се надолу към настолния бележник с кожена подвързия и скъпи плътни листове за отбелязване на срещи.

— В дванайсет и петнайсет тук е трябало да дойде някой си Имлей — произнесе бавно. — Единствената насрочена среща. — Погледна евтиния си ръчен часовник. — Един и половина. Отдавна си е тръгнал. Кой е този Имлей?... Я чакай! Има един заместник-прокурор с това име. Кандидат за съдия от екипа на Мастьрс-Ейдж. Мислиш ли...

На вратата рязко се почука. Кабинетът беше толкова дълъг, че двамата трябаше да се позамислят, за да разберат на коя от трите врати се чука. Тъмнорусият се запъти към най-отдалечената, като подхвърли през рамо:

— Сигурно е съдебният лекар. Подметни това на любимия си вестникар, и оставаш без работа. Прав ли съм?

Мургавият не отвърна. Бавно се придвижи към бюрото, наведе се леко напред и се обърна към мъртвеца:

— Сбогом, Дони. Повече не се тревожи. Аз поемам нещата оттук нататък. Ще се погрижа и за Бел.

Вратата в дъното на кабинета се отвори и в стаята влезе забързан мъж с голяма чанта в ръка. Препусна по синия килим и я поставил върху писалището. Тъмнорусият затвори вратата под носа на напиращата отвън тълпа. После се обърна и се върна, без да бърза, до бюрото.

Припреният наклони глава на една страна и огледа трупа.

— Два са — промърмори. — Виждат ми се трийсет и втори калибр, доста големи. Близо до сърцето, без да го докоснат. Трябва да е умрял съвсем наскоро. Преди минута-две.

Мургавият измуча недоволно и отиде при прозореца. Застана с гръб към стаята, загледан навън във върховете на високите сгради и топлото синьо небе. Тъмнорусият наблюдаваше как съдебният лекар повдига единия мъртъв клепач.

— Къде се бави онзи с отпечатъците? — изръмжа недоволно. — Трябва да използвам телефона. Този Имлей...

Мургавият извърна леко глава с приглушена усмивка.

— Използвай го. Това убийство няма да бъде кой знае колко тайнствено.

— Не съм толкова сигурен — заяви съдебният лекар, докато сгъваше китката на мъртвия, след което притисна опакото на ръката си към лицето му. — Може и да не се окаже особено политически мотивирано, Делагера. За труп е голям красавец.

Тъмнорусият вдигна изключително предпазливо с носната си кърпа слушалката на телефона, остави я върху бюрото, набра номер, пак я взе, както беше увита, и я долепи до ухото си. След секунда рязко кимна с глава и каза:

— Обажда се Пийт Маркъс. Събудете господин инспектора. — Прозя се, почака отново, сетне заговори с различен тон: — Маркъс и Делагера, инспекторе, от кабинета на Донеган Мар. Още не са дошли за отпечатъците, нито пък фотограф... Ъ?... Да забавим топката до пристигането на полицейския началник? О'кей... Да, тук е.

Мургавият се обърна. Пийт Маркъс му махна красноречиво.

— Твой ред е, испанецо.

Сам Делагера пое слушалката, без да обръща внимание на предпазливо обгърналата я носна кърпа, и се заслуша. Лицето му се втвърди.

— Разбира се, че го познавах — каза тихо, — но не спях с него... Няма никой освен секретарката му, младо момиче. Тя вдигна тревогата по телефона. В бележника на бюрото му е отбелязано едно име — Имлей, среща в дванайсет и петнайсет. Не, нищо не сме пипали... Не... Добре, веднага.

Върна слушалката толкова бавно, че прещракването почти не се чу. Ръката му остана върху нея, после внезапно се отпусна тежко покрай бедрото му. Гласът му прозвуча надебелен.

— Отнемат ми случая, Пийт. Ти оставаш да командваш парада до появата на главния началник Дру. Никой да не влиза. Нито бял, нито черен, нито индианец.

— Защо те махат? — ядосано изляя тъмнорусият.

— Не знам. Заповед — равнодушно отвърна Делагера.

Лекарят спря да попълва бланката, за да хвърли изкосо на Делагера остьр, изпълнен с любопитство поглед.

Делагера прекоси кабинета и мина през свързващата врата. Отвъд нея имаше малка канцелария, частично преградена като чакалня с няколко кожени кресла и масичка със списания. Зад нещо като тезгях стърчаха машинописно бюрце, метална каса, няколко кантонерки. Дребно тъмнокосо момиче седеше зад бюрото, отпуснало глава върху свита на топка носна кърничка. Шапката му се бе килнала. Раменете му подскачаха, а дълбоките хлипове бяха като запъхтяно дишане.

Делагера я потупа по рамото. Тя вдигна към него подпухнало от плач лице, с изкривена уста. Той се усмихна на въпроса в очите ѝ и попита кратко:

— Обади ли се вече на госпожа Мар?

Тя кимна безмълвно, разтърсена от тежки ридания. Той пак я потупа по рамото, остана за малко до нея, после излезе от стаята с пътно стиснати устни и мрачен блясък в черните очи.

3

Голямата английска къща бе встриани от тясната криволичеща лента асфалт, наречена „Де Нийв стрийт“. Тревата на зелената площ беше доста избуяла, през нея криволичеше пътека от полускрити в зеленината плоски камъни. Над портала се извисяваше декоративна куличка, стената бе обрасла с бръшлян. Плътно около къщата растяха множество дървета, които я правеха мрачна и отдалечена.

Всички сгради по „Де Нийв стрийт“ притежаваха еднакъв, добреоценен занемарен вид. Ала високият зелен жив плет, скриващ алеята за коли и гаражите, беше подкастрен грижливо като френски пудел, а в гъстата маса жълти и пламтящо алени гладиоли в противоположния край на моравата нямаше нищо мрачно или тайнствено.

Делагера слезе от бежовия си открит кадилак. Беше стар модел, тромав и прашен. Силно изопнат брезент образуваше отзад нещо като палуба. Беше си сложил бяла платнена шапка и тъмни очила, а синият шевиотен костюм бе сменен със сив, спортен, с джобове с ципове.

Нямаше вид на полицай. И в кабинета на Донеган Мар не мязаше на такъв. Бавно тръгна по плоските камъни, докосна месинговото чукче, но не удари с него по входната врата. Натисна звънеца отстрани, почти закрит от бръшляна.

Дълго чака. Беше много топло, много тихо. Пчели жужаха морно над топлата ярка трева. Дочуваше се далечното бръмчене на сенокосачка.

Вратата бавно се отвори и отвътре надзърна черно лице — продълговато, с вадички от сълзи върху лавандуловата пудра. То почти се усмихна и изрече на пресекулки:

— Здравейте, господин Сам. Толкова е приятно да ви види човек.

Делагера свали шапка и заклати слънчевите очила покрай хълбока си.

— Здравей, Мини. Много съжалявам. Трябва да се видя с госпожа Мар.

— Разбира се. Влезте, господин Сам. Прислужницата отстъпи встрани и той прекрачи в затъмнения вестибюл, застлан с теракота. — Още ли не са се появили репортерите?

Момичето бавно поклати глава. Топлите му кафяви очи бяха замаяни, като дрогирани от шока.

— Още никой не е идвал... Тя преди малко се върна. Дума не е обелила. Само стои като истукан в онзи неин солариум, дето слънчев лъч не прониква.

Делагера кимна и каза:

— С никого не разговаряй, Мини. Ще се опитат да не вдигат шум известно време, да го опазят от вестникарите.

— Разбира се, господин Сам. Нито дума.

Делагера ѝ се усмихна, тръгна безшумно на каучуковите си подметки по керамичния под към дъното на къщата и сви под прав ъгъл в друг коридор, досущ като първия. Почука на някаква врата. Никакъв отговор. Завъртя топката на бравата и пристъпи в дълга тясна стая, мрачна въпреки множеството прозорци. Дървета растяха досами тях, притискаха листа към стъклата. Някои от прозорците бяха закрити от дълги кретонени завеси.

Високата млада жена в средата на стаята не се обърна да го погледне. Стоеше неподвижно, сковано. Беше вперила поглед навън. Ръцете ѝ, отпуснати покрай бедрата, бяха стиснати в юмруци.

Имаше червеникаво-кестенява коса, която сякаш бе събрала всичката светлина в стаята и образуваше кротък ореол около студеното ѝ красиво лице. Беше облечена в син кадифен костюм със спортна кройка и външни джобове. Бяла носна кърпичка, поръбена със синьо, се подаваше от горното джобче, надиплена старателно с крайчетата нагоре, както при мъжете контета.

Делагера изчака очите му да привикнат с полумрака. След малко жената наруши тишината с висок, пресипнал глас.

— Е... докопаха го, Сам. Най-сетне го докопаха. Нима им беше толкова омразен?

— Дони бе в безпощаден бизнес, Бел — тихо изрече Делагера. — Допускам, че е играл по правилата, доколкото е възможно, но неминуемо си е спечелил врагове.

Тя бавно извърна глава и го погледна. В косите ѝ играеха светлинни. Златисто проблясваше в очите ѝ. Гласът ѝ потреперваше.

— Кой го е убил, Сам? Имат ли представа?

Делагера бавно кимна, седна в плетен стол, за люля шапката и очилата си между коленете.

— Да. Според нас извършителят е известен. Казва се Имлей, помощник-прокурор.

— Божичко! — едва издиша младата жена. — Накъде отива този покварен град?

Делагера продължи монотонно:

— Ето каква е работата... ако си сигурна, че искаш да знаеш... вече.

— Искам, Сам. Очите му не се откъсват от мен от стената, накъдето и да погледна. Молят ме да направя нещо. Той беше много добър с мен, Сам. Имахме си и своите неприятности, разбира се, но... не бяха съществени.

— Този Имлей се е кандидатирал за съдия с подкрепата на групировката Мастърс-Ейдж. Живее нашироко и доколкото ни е известно, съжителства с кабаретната актриса Стела ла Мот. Някъде, някак си са ги снимали заедно — много пияни и разголени. Снимките бяха намерени у Дони, Бел. В бюрото му. Според бележника е имал уговорена среща с Имлей за дванайсет и петнайсет. Предполагаме, че са се спречкали и Имлей го е изпреварил.

— Ти ли откри снимките, Сам? — съвсем тихо попита жената. Той поклати глава и се усмихна накриво.

— Не. Ако бях аз, можех и да ги прикрия. Намери ги Дру, началникът на полицията... след като ме отстраниха от разследването.

Главата ѝ рязко се отметна. Яркосините очи се разшириха.

— Отстранили са те от разследването? Теб, приятеля на Дони?

— Да. Не го приемай толкова навътре. Аз съм полицай, Бел. В края на краишата върша каквото ми наредят.

Тя замълча, повече не погледна към него. След малко той се обади:

— Ако можеш да ми дадеш ключовете от вилата ви при езерото Пума. Наредено ми е да се кача и да огледам за улики. Дони провеждаше там някои от съвещанията си.

Нешо се промени в лицето на жената: придоби почти презрително изражение. Гласът ѝ бе изпразнен от нюанси.

— Ще ги донеса. Но там няма да откриеш нищо. Ако ще им помагаш да намерят улики срещу Дони... за да очистите от подозрение този Имлей...

Делагера се усмихна едва-едва и леко поклати глава.

— Какви ги говориш! Преди да направя нещо подобно, ще си подам оставката.

— Разбирам.

Тя се насочи към вратата и излезе от стаята. Той остана да седи неподвижно, докато я нямаше, загледан с празен поглед в стената. Лицето му бе наскърбено. Изруга тихо под носа си.

Жената се върна, приближи се и протегна ръка. Нещо издрънча в шепата ѝ.

— Ключовете, ченге.

Делагера ги взе и ги пусна в джоба си. Лицето му се вдърви. Бел Мар отиде до една масичка и ноктите ѝ силно задраскаха по емайлирана кутия, докато изваждаше от нея цигара. Обърнала гръб, тя заговори:

— Както отбелязах, едва ли ще ти провърви в начинанието. Толкова по-зле — засега можете да го набедите само в изнудване.

Делагера бавно издиша, постоя малко, после се извърна.

— Добре — каза тихо. Сега гласът му бе безразличен, все едно денят беше хубав и никой не е бил убит. Стигна до вратата и отново се обърна. — Ще се отбия да те видя, като се върна, Бел. Може би ще се чувствуваш по-добре.

Тя не отговори, не помръдна. Държеше сковано незапалената цигара до устата си, съвсем близо. Делагера продължи:

— Би трябало да си наясно какви чувства изпитвам. Навремето с Дони бяхме като братя. Аз... подочух, че напоследък двамата не се разбираете особено... Радвам се, че не е било вярно. Не допускай всичко това да те сломи, Бел. Няма защо да се държиш така... с мен.

Изчака няколко секунди, загледан в гърба ѝ. Тя отново нито помръдна, нито продума и той излезе.

4

Тесен каменист път се спускаше рязко от шосето покрай хълма над езерото. Сред боровете тук-там надничаха покривите на дървени вили. В самия хълм имаше издълбан открит навес. Делагера паркира прашния си кадилак под него и се спусна по тясната пътека към водата.

Езерото беше тъмносиньо, но доста плитко. Две-три плоскодънни лодки се носеха свободно по него, а в далечината зад един завой бръмчеше мотор. Полицаят мина покрай стени от гъста ниска растителност, стъпвайки върху наслоени борови иглички. Заобиколи мъртъв дънер и прекоси малък дървен мост към вилата на Мар.

Беше построена от кръгли трупи с широка веранда откъм езерото. Изглеждаше самотна и безлюдна. Поточето под моста се извиваше покрай къщата, а единият край на верандата се спускаше отвесно към големите плоски камъни, през които се процеждаше водата. През пролетта, при пороите, те щяха да останат под нея.

Делагера изкачи дървените стъпала, извади ключовете от джоба си, отключи тежката входна врата, постоя на верандата и запали цигара, преди да влезе. Беше много спокойно, много приятно, много прохладно и чисто след жегата на големия град. Планинска сойка бе каца на един пън и си почистваше крилата. Някой в другия край на езерото подрънкваше на укелеле. Той прекрачи прага на вилата.

Загледа се в прашните еленови рога, голямата кръгла маса с разхвърляни списания, старомодния радиоапарат. Имаше грамофон във вид на кутия и стърчаща купчина плохи до него. Върху маса близо до обемната, облицована с големи камъни камина стърчаха високи неизвестни чаши и половин бутилка шотландско уиски до тях. По пътя горе мина кола и спря някъде наблизо.

Нямаше никакъв смисъл във всичко това. Човек на Донеган Мар не би оставил нищо съществено в планинска хижа.

Надникна в две спални, едната — съвсем малка, с две легла и нищо друго, втората — по-обзаведена, с елегантно легло и ярка женска пижама, метната отгоре. Не приличаше да е на Бел Мар.

В дъното имаше кухничка с газова печка и друга на дърва. Отключи задната врата и излезе на малка веранда на нивото на земята до купчина дърва за огрев и брадва с две остириета, забита в дръвник. Тогава забеляза мухите.

Дъсчена пътека заобикаляше къщата към навеса с дърва. Слънчевите лъчи се промъкваха през дърветата и огряваха пътеката. Там, насред слънчевата светлина, плътна маса муhi бе накацала върху нещо кафеникаво, лепкаво. Мухите не желаеха да помръднат. Делагера се наведе, протегна ръка, докосна лепкавото място, помириса пръстите си. Лицето му се напрегна.

По-надолу съгледа второ кафеникаво петно, пред вратата на навеса. Светкавично извади ключовете от джоба си и намери онзи, който отключваше големия катинар. Рязко отвори вратата.

Вътре имаше голям куп дърва. Не нацепени, дълги по четири фути, ненаредени, нахвърляни както падне. Делагера се зае да ги мята на една страна.

След като прехвърли голяма част, успя да се пресегне и да докопа два студени, скованi глезена, обути в чорапи на ромбчета, и да измъкне мъртвеца на светло.

Беше строен, нито висок, нито нисък, облечен в добре скроен костюм. Малките му спретнати обувки бяха лъснати, леко напрашени. Нямаше лице, или поне не много. Беше на пихтия от страхотен удар. Темето му бе сцепено и прошарената кестенява коса примесена с мозък и кръв.

Делагера бързо се изправи и се върна в къщата при полупълната бутилка шотландско уиски в дневната. Отпуши я, пи направо от нея, изчака, пак отпи.

— Фю! — подсвирна високо и целият се разтърси, щом уискито удари като с камшик нервите.

Върна се в навеса, огледа се отново и в същия миг някъде се чу паленето на мотор. Той се скова. Моторът засили звук, после загълхна и пак се възцари тишина. Делагера сви рамене, претърси джобовете на мъртвия. Бяха празни. Единият, вероятно белязан от ателието за

химическо чистене, беше изрязан. Етикетът на шивача бе също изрязан от хастара на вътрешния джоб на сакото, стърчаха само неравни конци.

Мъжът бе съвсем скован. Мъртъв от двайсет и четири часа, не повече. Кръвта по лицето му се беше съсирила, но не съвсем засъхнала.

Делагера постоя клекнал до мъжа, загледан в лъскавото просветване на езерото Пума, в далечното проблясване на весло от плоскодънна лодка. После се върна под навеса и започна да опипва наоколо, търсейки тежка цепеница с много кръв по нея, но не откри нищо. Върна се в къщата и излезе на предната веранда, приближи се до ръба и се загледа надолу, където пътят рязко се спускаше, после в големите плоски камъни на поточето.

— Да — промълви тихо.

Мухи се бяха скучили върху два от камъните. Не беше ги забелязал преди. Височината бе около девет метра — достатъчно да сцепи нечия глава, ако се приземи както трябва.

Седна в един от големите люлеещи се столове и няколко минути пуши, без да помръдне. Лицето му бе сковано от размисъл, черните очи — далечни, вглъбени. В ъгълчетата на устните му играеше стегната, напрегната усмивка, леко саркастична.

После безшумно прекоси къщата, завлече мъртвия обратно в навеса, покри го на две на три с дърва. Заключи навеса, заключи и къщата, върна се по тясната стръмна пътека на пътя и влезе в колата си. Минаваше шест часът, когато потегли, но слънцето още грееше ярко.

5

Стар тезгях от магазин служеше за бар в крайпътната биария. До него бяха поставени три ниски табуретки. Делагера се настани в единия край близо до вратата и се загледа в пенестата вътрешност на празна халба бира. Барманът беше тъмноок младок в работен гащеризон със свежливи очи и мека редичка коса. Заекваше.

— Д-д-да ви н-н-налея л-ли още е-д-д-на ч-ч-чаша, гос-п-подине?

Делагера поклати глава и стана от табуретката.

— Рекетърска бира, синко — тъжно каза той. — Безвкусна като блондинка в бардак.

— Д-д-доставят ни я „П-п-портола б-бру“, господине. П-п-предполага се, ч-че е н-н-най-добрата.

— Нищо подобно. От нея по-лоша няма. Само че или трябва да купувате от тях, или няма да ви подновят разрешителното. Довиждане, синко.

Той отиде до мрежестата врата срещу насекоми и погледна към огряното слънчево шосе, по което сенките вече се издължаваха. Отвъд асфалта на застлано с чакъл пространство, оградено от бял дъчен стобор, бяха паркирани две коли: старият кадилак на Делагера и прашен нащърбен форд. До кадилака беше застанал висок клощав мъж в спортен, защищен цвят костюм и го оглеждаше.

Делагера извади лула, натъпка я до половината от кесия с цип, бавно и внимателно я разпали и метна кибритената клечка на една страна. После леко застина, загледан през мрежата.

Високият клощав мъж разкопчаваше брезента, покриваш задната част на колата на Делагера. Отметна го донякъде и застана над него, втренчен в пространството отдолу.

Делагера безшумно отвори мрежестата врата и прекоси асфалта с тихи, широки, небрежни крачки. Каучуковите подметки заскърцаха по чакъла, ала слабият мъж не се обърна. Делагера застана до него.

— Стори ми се, че ме следите с колата си — каза приглушено. — Какъв е проблемът?

Мъжът се обръна, без да бърза. Имаше дългнесто кисело лице и очи с цвят на водорасли. Сакото му беше разкопчано, единият край отметнат назад от ръката на левия хълбок. Беше положена върху пистолет, наместен с дулото напред в кобур на колан, кавалерийски модел.

Огледа Делагера от главата до петите с лека крива усмивчица.

— Твоя ли е щайгата?

— Ти как смяташ?

Мършавият отметна сакото си още назад и показва бронзовата значка, закачена на джоба.

— Смятам, че съм лесничеят на окръг Толука, господине. Смятам, че сега не е сезон за лов на елени, а за кошути сезон никога не е имало.

Делагера бавно сведе поглед, надникна в задната част на колата си, леко се наведе, за да види отвъд брезента. Върху разхвърляни боклуци редом с пушка лежеше тялото на млада кошута. Благите очи на мъртвото животно, загубили блясък в смъртта, сякаш го съзерцаваха с кротък упрек. Върху стройната шия бе засъхнала кръв. Делагера се изправи и спокойно каза:

— Колко мило.

— Имаш ли ловджийски билет?

— Не съм ловец — отвърна Делагера.

— Това няма да ти помогне. Виждам, че имаш пушка.

— Аз съм ченге.

— Ченге значи? А случайно да имаш значка?

— Случайно имам.

Делагера бръкна в горното си джобче, извади полицейска значка, потърка я в ръкава си, показва я, полегнала в дланта му. Мършавият лесничей я загледа втренчено, докато облизващите устни.

— Лейтенант-детектив значи? От градската полиция. — Лицето му стана завеяно, лениво. — Добре, лейтенант. Ще пропътуваме десетина мили надолу с твоята кола. Аз ще се върна на автостоп.

Делагера прибра значката, внимателно изтръска лулата си и стъпка жаравата в чакъла. Метна брезента на мястото му, без да го закопчава.

— Задържа ли ме? — попита напрегнато.
— Задържам те, лейтенант.
— Да тръгваме.

Делагера се пъхна зад кормилото на кадилака. Слабият лесничей заобиколи от другата страна и седна до него. Делагера запали мотора, даде на заден ход и потегли по гладкия асфалт на шосето. Долината беше бездънна мараня в далечината. Отвъд нея огромни върхове се открояваха на фона на небето. Делагера караше голямата кола с лекота, без да бърза. Двамата мъже гледаха право пред себе си, без да разговарят. След доста време Делагера попита:

— Не знаех, че при езерото Пума имало елени. По-нататък от него не съм стъпвал.

— Там наблизо има резерват, лейтенант — спокойно отвърна лесничеят. Загледа втренчено през прашното предно стъкло. — Той е част от горското стопанство на окръг Толука... или може би и това не ти е известно?

— Не ми е известно. През живота си не съм убил елен. Полицейската работа не ме е ожесточила до такава степен.

Лесничеят се ухили широко, нищо не каза. Шосето се промъкваше през седловина, от дясната му страна имаше дере. Хълмовете отляво бяха насечени от малки каньони. В някои се виждаха прокараните груби пътища, полубуренясили, прорязани от коловози.

Делагера рязко и внезапно люшна голямата кола наляво, стрелна я в разчистена площадка от червениковава почва, обрасла с изсъхнала трева, рязко натисна спирачката. Колата залитна, наклони се на една страна и закова със стържене на място.

Лесничеят се метна яростно надясно, после политна напред към стъклото. Изруга, изправи се рязко и се пресегна с дясната ръка към пистолета в кобура.

Делагера хвана тънката корава китка и остро я изви към тялото на мъжа. Лицето на лесничея пребледня под дълбокия загар. Лявата ръка заопипва кобура, после омекна. Мъжът заговори със стегнат, изпълнен с болка глас:

— Само влошаваш нещата, ченге. Получих анонимно обаждане от Солт Спрингс. Описаха колата ти, казаха къде се намира. Съобщиха също, че вътре ще намеря убита кошута. Аз...

Делагера пусна китката, рязко откопча кобура и с едно движение измъкна от него колта. Метна пистолета навън.

— Излизай, окръг Толука! И се върни на автостоп, както спомена. Какво става — не можеш ли повече да живееш само на заплата? Сам си ми подхвърлил кошутата при езерото Пума, проклет мошеник!

Лесничеят бавно се измъкна, стъпи на земята с безизразно лице, с вяло провиснала долна челюст.

— Много грубо пипаш — промърмори. — Ще съжаля ваш за това, ченге. Ще подам оплакване.

Делагера се плъзна по седалката и излезе през дясната врата. Застана пътно до лесничея и много бавно изрече:

—莫 же и да греша, господине.莫 же и наистина да са ти се обадили. Няма да се учудя.

Измъкна с рязко движение трупа на кошутата от колата, положи го на земята, без да откъсва поглед от лесничея. Слабият мъж не помръдна, не направи опит да вземе пистолета си, паднал в тревата на три-четири метра от него. Водораслевите очи бяха мътни, много студени.

Делагера се върна в кадилака, отпусна рязко ръчната спирачка, включи мотора. Излезе на заден на шосето. Лесничеят още не бе помръднал.

Кадилакът се стрелна напред, спусна се по нанадолнището и изчезна от поглед. Когато съвсем се изгуби, лесничеят вдигна пистолета си, закопча го в кобура, завлече кошутата зад храсталаците и тръгна назад покрай пътя към височинката на седловината.

6

— Някакъв мъж звъня три пъти, лейтенант, но не си остави номера. Два пъти ви търси една жена. Не си даде нито името, нито телефона — съобщи момичето от телефонната служба на жилищния блок „Кенуърти“.

Делагера пое от ръката му листчетата, прочете на три от тях името „Джоуи Чил“ и в колко часа е звънял. Взе двете адресирани до него писма, докосна шапката си вместо довиждане и се качи в асансьора. Слезе на четвъртия етаж, тръгна по тесния смълчан коридор, отключи една врата. Без да пали лампи, отиде до големия френски прозорец, разтвори го широко и застана там, загледан в пътното мрачно небе, в проблясващите неонови светлини и в пронизващите лъчи на фаровете по булевард „Ортега“ две преки нагоре.

Запали цигара и я изпуши до половината, без да помръдне. Лицето му в мрака бе много издължено, особено тревожно. Най-сетне се отдръпна от прозореца, влезе в малката спалня, запали настолна лампа и се съблече. Влезе под душа, после се изтри с хавлиена кърпа, облече чисто бельо и мина в кухнята да си забърка питие. Изпи го и докато се обличаше, изпуши още една цигара. Телефонът в дневната зазвъня, когато си закопчаваше кобура.

Беше Бел Мар. Гласът й бе завален и гърлен, сякаш бе плакала с часове.

— Радвам се, че те чувам, Сам. Аз... не исках да кажа това, което ти наговорих. Бях потресена и объркана, направо обезумяла. Разбиращ, нали, Сам?

— Естествено, малката — каза Делагера. — Забрави. Пък и ти беше права. Току-що се връщам от езерото Пума и имам чувството, че бях изпратен там, за да се отърват от мен.

— Сега само ти ми остана, Сам. Нали няма да им позволиш да ти сторят нещо лошо?

— Кого имаш предвид?

— Знаеш кого. Не съм вчерашна, Сам. Разбирам, че това е заговор, мръсен политически заговор, целящ да го отстранят.

Делагера стисна слушалката до болка. Усети устните си скованi, твърди. Мълча известно време, не бе в състояние да отвори уста. Накрая успя да каже:

— Може да е това, на което прилича, Бел. Караница за онези снимки. В края на краишата Дони имаше всички основания и право да каже на човек като онзи да си оттегли кандидатурата. Това не е изнудване... Пък и държеше пистолет в ръката си.

— Ела да се видим при първа възможност, Сам. Гласът ѝ заслабна от изразходвани чувства, прозвуча нотка на копнеж. Той побарабани по бюрото, поколеба се отново.

— Разбира се — отвърна. — Кога някой от вас е ходил във вилата за последен път?

— Не знам. Не съм стъпвала там от една година. Той ходеше... сам. Може да се е срещал с хора там горе. Просто не съм наясно.

Той измънка нещо неангажиращо, след малко се сбогуваха и затвориха.

Делагера се загледа с празен поглед в стената над писалището. В очите му проблясваше нова светлина, остра искрица. Лицето му бе напрегнато, вече без следа от колебание.

Върна се в спалнята да си вземе сакото и панамената шапка. На излизане подбра трите листчета с името „Джоуи Чил“, накъса ги на парченца и ги изгори в пепелника.

Пийт Маркъс — едрият тъмнорус полицай, седеше странично зад малко, отрупано с бумаги бюро В почти празната канцелария, съдържаща две такива бюрца, поставени до срещуположните стени. Второто беше подредено и спретнато, отгоре му имаше зелена попивателна, комплект писалки от онекс, малък месингов календар и голяма раковина, служеща за пепелник.

Кръгла сламена възглавничка, приличаща донякъде на мищена, беше подпряна изправена върху обикновен дървен стол до прозореца. Пийт Маркъс държеше в ръка шепа перца и ги мяташе по възглавничката като мексикански ножохвъргач. Вършеше това разсеяно и не особено умело.

Вратата се отвори и в стаята влезе Делагера. Затвори и се облегна на вратата, загледан вдървено в Маркъс. Тъмнорусият изскърца в стола си, докато се извръщаше, наклони го назад и се почеса по брадичката с широкия нокът на палеца си.

— Здрави, испанецо. Добре ли пътува? Шефът опища ортаљка къде си.

Делагера изсумтя и пъхна цигара между гладките си кафеникави устни.

— Ти беше ли в кабинета на Мар, когато намериха снимките, Пийт?

— Да, ама не ги намерих аз. Шефът ги откри. Защо?

— А видя ли го с очите си как ги намира?

Маркъс се вторачи в него, после тихо, предпазливо изрече:

— Наистина ги намери, Сам. Не ги е подхвърлил, ако това имаш предвид.

Делагера кимна, сви рамене.

— Нещо за куршумите?

— Да. Не са трийсет и втори, а двайсет и пети калибър. От проклетите пищовчета. Макар и автоматичен. Гилзи не намерихме.

— Имлей не е забравил гилзите — монотонно произнесе Делагера, — а си е тръгнал без снимките, заради които е убил.

Маркъс свали крака на пода и се наведе напред, после вдигна поглед нагоре през светлорусите си вежди.

— Защо се учудваш? Те му дават мотив, а пистолетът в ръката на Мар праща по дяволите предумишленото убийство.

— Добре разсъждаваш, Пийт.

Делагера пристъпи към прозорчето и се загледа навън. След малко Маркъс тъжно добави:

— Напоследък не съм се преработил, испанецо.

Делагера бавно се извърна, отиде до него, застана съвсем близо и сведе поглед.

— Не се ядосвай, момчето ми. Ти си мой партньор, а аз съм нарочен в управлението за човек на Мар. Затова и ти си патиш покрай мен. Стоиш и бездействаш, докато мен ме пратиха до езерото Пума само за да ми подхвърлят убита кошута отзад в колата, та да ме спипа лесничеят.

Маркъс бавно се надигна и сви юмруци, притиснати до хълбоците. Забулените му сиви очи се отвориха много широко. Ноздрите на големия му нос побеляха.

— Никой тук не би стигнал чак дотам, Сам.

Делагера поклати глава.

— И аз така смятам. Но биха могли да им намекнат нещо, за да ме изпратят горе. А някой извън управлението би свършил останалата работа.

Пийт Маркъс отново седна. Взе една от стреличките и ожесточено я метна по кръглата сламена възглавничка. Стреличката се заби, затрептя, счупи се и звънна на пода.

— Слушай — каза с удебелен глас, без да вдига поглед, — за мен това е просто служба. Все още. Начин да си изкарвам хляба. Не храня като теб никакви идеали за полицейската работа. Само една дума, и ще забия значката в задника на стария.

Делагера се наведе и го ръгна в ребрата.

— Не се впрягай, ченге. Хрумна ми нещо. Прибери се у дома и си налей чашка.

Отвори вратата и бързо излезе, прекоси коридора с облицовани в мрамор стени до преддверие с три врати. На средната пишеше:

„НАЧАЛНИК НА ДЕТЕКТИВИТЕ. ВЛЕЗТЕ.“

Делагера мина в малка приемна, преградена с обикновен парапет. Зад него седеше стенограф, който вдигна очи и кимна към вътрешната врата. Делагера отвори вратичката в парапета и почука на вратата, после влезе.

В просторния кабинет имаше двама души. Началникът на детективите Тод Макким, седнал зад масивно писалище, погледна към Делагера, докато онзи пристъпваше в стаята. Беше едър, отпуснат мъж, натежал от годините. Имаше продълговато, сприхаво, меланхолично лице. Едното му око леко кривеше.

Мъжът, който седеше в стола със заоблена облегалка в противоположния край на писалището, беше облечен контешки, носеше и гети. До него върху друг стол бяха положени перленосива шапка, сиви ръкавици и абаносово бастунче. Имаше гъста грива от мека бяла коса и хубаво, опустошено от разгулен живот розово лице, поддържано от постоянни масажи. Усмихна се на Делагера. Видът му бе леко ироничен, насмешлив. Пушеше цигара с дълго кехлибарено цигаре.

Делагера седна срещу Макким. После хвърли бърз поглед на беловласия мъж и поздрави:

— Добър вечер, господин полицейски началник.

Дру, градският полицейски началник, кимна небрежно, нищо не каза.

Макким се наклони напред, сключи плоски, с изгризани нокти пръсти върху лъскавото бюро.

— Доста време ти трябваше да се появиш и докладваш. Откри ли нещо?

Делагера го загледа с безизразни, втренчени очи.

— Не бях изпратен да открия нещо... освен може би убита кошута отзад в колата си.

Лицето на Макким не се промени. Нито мускулче не трепна по него. Дру прокара розов маникуриран нокът по гърлото си и изцъка остро с език и зъби.

— Това не са шегички за пред началство, младежо.

Делагера продължи да гледа Макким и да чака. Макким заговори бавно, тъжно:

— Досието ти е отлично, Делагера. Дядо ти беше един от най-добрите шерифи, които окръгът изобщо е имал. Днес ти хвърли доста кал върху името му. Обвинен си в нарушаване на ловните закони, в съпротива на лесничей от окръг Толука по време на изпълнение на служебните му задължения и осуетяване на арест. Какво ще кажеш в тази връзка?

— Има ли официално предявено обвинение? — попита монотонно Делагера. Макким бавно поклати глава.

— Обвинението е вътрешноведомствено. Не е подадено официално оплакване. Поради липса на доказателства, ако питаш мен.

— И се усмихна сухо, невесело. Делагера тихо изрече:

— В такъв случай предполагам, че ми искате оставката.

Макким кимна, без да каже нещо.

— Много бързаш да натиснеш спусъка — обади се Дру. — Една идея си прекалено бърз.

Делагера извади значката си, потърка я в ръкава и я побутна по гладкото дърво на бюрото.

— Дадено, шефе — каза много спокойно. — Моята кръв е испанска, чиста испанска кръв. Не мексиканска или португалска. В подобна ситуация дядо ми би действал с по-малко думи и повече барутен дим, но това не значи, че я намирам за забавна. Целенасочено бях злепоставен, защото навремето бях близък приятел на Донеган Мар. И двамата прекалено сме наясно, че това никога не е имало никакво значение в работата. Началникът на полицията и политическите му поддръжници може би са на друго мнение.

Дру внезапно се изправи.

— Забранявам ти да ми говориш по този начин! — изрева той.

Делагера бавно се усмихна. Нищо не каза, дори не погледна към Дру, който отново седна — навъсен, дъшащ тежко.

След малко Макким загреба с шепа значката, пусна я в средното чекмедже на бюрото си и се изправи.

— Временно си отстранен от работа, Делагера. Дръж връзка с мен. — И забързан напусна кабинета си, без да се обърне.

Делагера бутна назад стола, в който седеше, и намести шапката на главата си. Дру се прокашля, надяна си примирителна усмивка и каза:

— Май поприбързах. От ирландската ми кръв ще е. Не се засягай. Урока, който учиш сега, всички сме го минали. Мога ли да те посъветвам?

Делагера стана, усмихна му се — суха усмивчица, която помръдна ъгълчетата на устните му, но остави лицето вкаменено.

— Знам какъв е съветът ви, господин началник. Да забравя случая Мар.

Дру се засмя, отново самото добродушие.

— Не съвсем. Случаят Мар не съществува. Имлей си призна, че го е застрелял, чрез адвоката си. Твърди, че било при самозащита. На сутринта ще се предаде. Не, съветът ми е друг. Върни се в окръг Толука и се извини на лесничия. Мисля, че с това ще ти се размине. Опитай и ще се убедиш.

Делагера бързо отиде до вратата и я отвори.

— Познавам мошеника от пръв поглед, господин началник. Вече му е платено. — И излезе.

Дру проследи затварянето на вратата, която сухо изщрака. Лицето му бе сковано от ярост. Розовата му кожа бе придобила тестен цвят. Ръката, стиснала кехлибареното цигаре, се тресеше неудържимо и върху коляното на безупречните, остри като ножове ръбове на панталона му се посипа пепел.

— Кълна се — произнесе сковано в тишината. — Може да си корав испанец, може да си корав като бронирano стъкло... но никак не е трудно да бъдеш надупчен.

Стана, несръчен в яда си, внимателно изчетка пепелта от панталона и се пресегна към шапката и бастунчето. Маникурираните му пръсти трепереха.

8

„Нютьн стрийт“, в отсечката между „Трета“ и „Четвърта улица“, беше осияна с евтини магазини за дрехи, аркади с игрални аппарати, допнапробни хотели, пред които мъже шареха с очи и плъзгаха покрай цигарите си подбрани думи, без да помръдват устни. Някъде в средата на отсечката над брезентова козирка издаден напред дървен надпис обявяваше:

БИЛЯРДНИ ЗАЛИ „СТОЛС“

От ръба на тротоара надолу се спускаха стълби. Делагера слезе.

В предната част на билиардната зала беше почти тъмно. Масите бяха покрити с чаршафи, стиковете строени в скованi редици. Далече в дъното обаче светеха лампи — ярки бели лампи, на чийто фон се открояваха скуччените силуети на глави и рамене. Делагера се насочи натам.

Внезапно, като по даден сигнал, шумът загълхна и от тишината долетя острото потракване на билиардни топки, тъпото потропване на стикове от джоб на джоб, категоричното дрънване на изстреляната топка.

Делагера спря до една от покритите с чаршафи маси, извади от портфейла десетдоларова банкнота, а от една преградка — самозалепващо се листче. На него написа „Къде е Джо?“, лепна го към банкнотата и я сгъна на четири. Пристъпи към тълпата и си проправи път навътре, докато стигна досами масата.

Висок бледолик мъж с невъзмутимо лице и грижливо сресана на път кестенява коса натриваше с тебешир стика си, докато разглеждаше изучаващо разположението на топките върху масата. Наведе се напред, стиснал дървената пръчка със силни бели пръсти. Шумът от залаганията тупна като камък. Високият без усилие изпълни мазен три джобен удар.

Седналият върху висока табуретка мъж с пълно плоско лице пропя монотонно:

— Четирийсет за Чил. Осем разлика.

Високият отново натри с тебешир етика си, огледа се лениво наоколо. Очите му забърсаха Делагера, без да изразят нищо. Делагера пристъпи плътно до него и каза:

— Ще приемеш ли залог, Макс? Пет към едно за следващия удар. Високият кимна.

— Приемам.

Делагера постави сгънатата банкнота на ръба на масата. Младо момче с раирана риза се пресегна да я вземе. Макс Чил му попречи, без да проличи никаква преднамереност, пъхна банкнотата в джобчето на жилетката си и безразлично обяви:

— Пет към едно.

Наведе се за следващия удар.

Изпълни чист зигзаг, изчислен до милиметър. Проехтяха ръкопляскания. Високият връчи стика на помощника си в раираната риза и рече:

— Почивка. Трябва да отскоча до едното място.

Тръгна през полумрака към дъното, мина през врата с надпис МЪЖЕ. Делагера запали цигара, огледа обичайните за „Нютьн стрийт“ нехранимайковци. Съперникът на Макс Чил, също висок, блед и невъзмутим, стоеше до един от реферите и му говореше нещо, без да помръдва устни. Близо до тях, самотен и високомерен, красив филипинец с елегантен бежов костюм пушеше шоколадова на цвят цигара.

Макс Чил се върна при масата, пресегна се за своя стик, натебешири го. Бръкна в джобчето на жилетката си и каза мързеливо:

— Дължа ти пет, приятел. — И подаде сгъната банкнота на Делагера.

Изпълни три „топовни гърмежа“ един след друг, без пауза. Реферът пропя:

— Четирийсет и пет за Чил. Разлика дванайсет.

Двама мъже се отделиха от тълпата, запътиха се към изхода. Делагера ги последва, движейки се плътно покрай покритите с чаршафи маси към стълбите. В подножието им спря, разгъна банкнотата, прочете адреса, надраскан под въпроса на листчето. Смачка банкнотата, посегна да я пъхне в джоба си.

Нещо твърдо го ръгна в гърба. Треперлив глас, като опъната струна на банджо, изрече:

— Защо не помогнеш на един човек, а?

Ноздрите на Делагера трепнаха и се изостриха. Погледна към краката на двамата мъже по стълбите отпред, към отразения блясък на уличните лампи.

— Хайде — мрачно додаде треперливият глас. Делагера приклекна рязко на една страна и се извърна във въздуха. Изстреля назад змиевидна ръка.

Сграбчи глезен, докато падаше. Размаханият пистолет мина над главата, удари се в рамото му и изпрати болезнена стрела надолу по лявата му ръка. Дочу се горещо, тежко дишане. Нещо безмилостно смачка панамената му шапка. В непосредствена близост се дочу слабо остро изръмжаване. Той се претърколи, извъртя глезена, стъна коляно под себе си и рязко дръпна нагоре. В следващия миг пак беше на крака, гъвкав като котка. Отхвърли със сила глезена далеч от себе си. Филипинецът в бежовия костюм тупна тежко по гръб на пода. Подскочи пистолет. Делагера го изрита от малката мургава ръка и той се плъзна под една от масите, филипинецът лежеше неподвижно по гръб, мъчеше се да надигне глава, шапката с елегантно подвита периферия не помръдваше, като залепена за мазната му коса.

В дъното на залата мирно си продължаваше билярдният мач на три джоба. Ако някой беоловил шума от боричкането, поне не помръдна да провери какво става. Делагера измъкна с рязко движение от задния си джоб къса гумена палка и се наведе. Напрегнатото кафениково лице на филипинеца се сбръчка.

— Много има да учиш. Ставай, малкият.

Гласът на Делагера беше лден, но небрежен. Мургавият се изправи тромаво, вдигна ръце, после лявата му ръка се плъзна като змия към дясното рамо. Палката на Делагера я свали с един удар, с безгрижно махване на китката. Онзи изпищя с тънко гласче на гладно коте.

Делагера сви рамене. Устата му се опъна в саркастична усмивка.

— Решил си да ме ограбиш, а? Друг път, жълтурко. Сега съм зает. Разкарай се!

Филипинецът се приплъзна заднишком между масите, привит одве. Делагера прехвърли палката в лявата си ръка, дясната вдигна рязко към дръжката на пистолета си. Остана така, без да откъсва

поглед от очите на филипинеца. После се обърна и бързо изкачвайки стъпалата, изчезна.

Мургавият се стрелна напред покрай стената и се пъхна под масата да си търси пистолета.

9

Джоуи Чил, който отвори рязко вратата, държеше очукан пистолет с къса цев. Беше дребен, одрусан от живота мъж, с напрегнато, угрожено лице. Плачеше за бърснене и чиста риза. От стаята зад него се разнасяше остра животинска миризма.

Той свали дулото, усмихна се кисело и отстъпи назад.

— Хайде, ченге. Откога те чакам.

Делагера влезе и затвори вратата. Килна панамената си шапка на темето върху острата си коса и изгледа безизразно Джоуи Чил.

— Да не мислиш, че помня адреса на всеки неситетник в града? Трябваше да го взема от Макс.

Дребният изръмжа нещо и си легна в кревата, като пъхна пистолета под възглавницата. Сключи, ръце на тила си и запримигва към тавана.

— Да ти се намира стодоларова банкнота, ченге?

Делагера рязко издърпа дървения стол пред леглото и го възседна с ръце върху облегалката. Извади късата си луличка, бавно я натъпка, загледан с отвращение към затворения прозорец, олющения емайл на рамката на кревата, мръсните, измачкани завивки, умивалника в ъгъла с двата захабени пешкира, провесени над него, към голата тоалетна масичка с половинка джин, цопната върху хотелската Библия.

— Май не смееш да си покажеш носа навън? — попита, но без интерес.

— Търсят ме, ченге. И като ти казвам, че ме търсят, значи яко ме търсят. Защото разполагам с нещо. Струва стотачка.

Делагера бавно, безразлично прибра кесията с тютюна, поднесе запалена клечка към лулата и запафка с отчайваща леност. Дребният върху леглото нервничеше, хвърляше му коси погледи. Делагера бавно изрече:

— Добър доносник си, Джоуи. Не може да ти се отрече. Но сто долара са доста пари за едно ченге.

— Струват си. Ако се интересуваш от убийството на Мар дотолкова, че да искаш да го разрешиш.

Очите на Делагера спряха да се разхождат из стаята, станаха леденостудени. Зъбите му здраво стиснаха мундщука на лулата.

— Слушам те, Джоуи. Ще ти платя, ако си заслужава. Но гледай да си струва — изрече тихо и особено мрачно.

Дребното човече се обърна на една страна и подпра глава на лакътя си.

— Знаеш ли кое е момичето, снимано с Имлей сред разхвърляно спално бельо?

— Знам я по име — рече Делагера с равен глас. — Не съм виждал снимките.

— Стела Ла Мот е измислено име. Истинското е Стела Чил, по-малката ми сестра.

Делагера сплете ръце върху облегалката на стола.

— Дотук добре — отбеляза. — Продължавай.

— Тя го вкара в капана, ченге. Заради няколко грама хероин от едно филипинче с дръпнати очи.

— Филипинче?

Делагера произнесе думата бързо, остро. Лицето му се стегна.

— Ъхъ. Едно такова ситно, с кафеникова кожа. Хубавец, все издокаран ходи. Търгува с наркотици. Чернилка проклета. Торибо се казва. Викат му Горещия хлапак. Живееше в апартамента срещу Стела. Той я зариби с хероина. После я обработи, за да вкара Имлей в капана. Сипала приспивателно в питието на Имлей и той сдал багажа. Тогава тя вкарала филипинчето в стаята да направи снимките. Хитро, а? След което, нали си е жена, започнаха угризенията, та изплю всичко пред мен и Макс.

Делагера кимна безмълвно, почти неподвижен. Дребният се усмихна рязко и оголи ситни зъби.

— И какво правя аз? Ами тръгнах по петите на филипинчето. Станах негова сянка, ченге. И не щеш ли, проследих го до апартамента на Дейв Ейдж на най-горния етаж на „Вандом“... Кажи сега, не си ли заслужава стотачката?

Делагера кимна бавно, изтръска малко пепел в шепата си и я издуха.

— Кой друг знае?

— Макс. Той ще потвърди, ако се отнесеш с него както трябва. Само че не ще да има вземане-даване с тази история. Не си пада по игрички. Бутна на Стела пари да се махне от града и приключи. Защото ония не си поплюват.

— Макс не би могъл да знае докъде си проследил филипинеца, Джоуи.

Малкият рязко седна в леглото, спусна крака на пода. Намуси се.

— Не те будалкам, ченге. Никога не съм те пързялял.

— Вярвам ти, Джоуи —бавно изрече Делагера. — Но искам повече доказателства. Какво мислиш по въпроса?

Дребният изпърхтя.

— Ами че то ще ти избоде очите. Или филипинчето е работило за Мастьърс и Ейдж отпреди, или се е свързало с тях, след като е нашракало снимките. Тогава Мар ги докопва и ако питаш мен, няма начин да попаднат у него без тяхно знание и разрешение. Имлей беше кандидат за съдия с бюлетината на Мастьърс и Ейдж. Техен негодник е, но пак си остава негодник. Много пие и е кибритлия. Всички го знаят.

Очите на Делагера леко засвяткаха. Останалата част от лицето му бе като издялкана от дърво. Лулата в устата беше неподвижна, като застинала в цимент. Джоуи продължи с все същата остра усмивчица:

— И значи раздават картите за голямата игра. Пробутват на Мар снимките, без да е наясно откъде са се появили. Тогава подмятат на Имлей у кого са, какво има на тях и че Мар ще се опита да ги притисне. Как ще постъпи такъв като Имлей? Ами ще хукне на лов, ченге, а Големия Джон Мастьърс и другарчето му ще излапат патиците.

— Или еленското — разсеяно подметна Делагера.

— Ъ? Кажи де, струва ли си цената?

Делагера се пресегна за портфейла си, изтръска от него парите, преброи няколко банкноти върху коляното си. Сви ги на плътен фишек и ги подхвърли върху леглото.

— Искам да ме свържеш със Стела, Джоуи. Какво ще кажеш?

Дребният пъхна парите в джобчето на ризата си и поклати глава.

— И дума да не става. Можеш пак да потърсиш Макс. Но ако питаш мен, напуснала е града и аз ей сега ще я последвам, щом се омангизих. Защото, както вече споменах, тия момчета не галят с перце... а може и да не съм бил толкова добър в проследяването...

зашото и мен ме следи някакъв по петите. — Той стана, прозя се и додаде: — Чашка джин?

Делагера поклати глава, проследи дребния, който отиде до тоалетната масичка, взе шишето, наля си солидна доза във водна чаша и започна да пие.

Стъклото на прозореца издрънча. Чу се звук като от небрежно шляпване с ръкавица. Малко стъкълце се отрони върху голия дъсчен под до килима, почти в краката на Джоуи Чил.

Дребното човече остана съвсем неподвижно две или три секунди. После чашата падна от ръката му, подскочи и се търколи до стената. Сетне поддадоха краката му. Рухна на една страна и бавно се преобърна по гръб.

Кръв потече мързеливо по бузата му от дупка над лявото око. След това се застича по-бързо. Дупката се уголеми, стана червена. Очите на Джоуи Чил се впериха празни в тавана, все едно всичко това вече не го засягаше.

Делагера бавно се плъзна от стола и коленичи на четири крака. Запълзя покрай леглото, стената с прозореца, пресегна се оттам и бръкна в ризата на Джоуи. Подържа пръсти до сърцето му, махна ги оттам и поклати глава. Наведе се съвсем ниско, свали си шапката и много предпазливо надникна, докато вече виждаше над долния перваз на прозореца.

Съгледа високата глуха стена на отсредния склад. По нея много високо имаше няколко прозореца, нито един от тях осветен. Делагера наведе глава, мърморейки тихо под нос:

— Явно със заглушител. Добър стрелец.

Ръката му се протегна напред неуверено и извади фишека банкноти от ризата на Джоуи Чил. Върна се покрай стената до вратата, все така на четири крака, пресегна се и извади ключа. Отвори я, изправи се и светкавично мина през нея. Заключи от външната страна.

Прекоси мръсния коридор и се спусна по стълбите от четвъртия етаж до фоайето. Беше празно. Имаше рецепция със звънец, но нямаше жива душа. Застана до дебелото стъкло на изходната врата и погледна към отсредния край на улицата към паянтовия пансион, където двама старци се полюляваха на столовете си върху верандата и пушеха. Имаха умиротворен вид. Наблюдава ги минута-две.

Излезе, хвърли остри погледи нагоре и надолу по улицата, подмина редица паркирани коли, стигна до ъгъла. След две преки спря такси и се върна в билярдната зала на Столс на „Нютън стрийт“.

Сега залата беше ярко осветена. Топки тракаха и се завъртаха, играчи влизаха и излизаха от гъсти кълба цигарен дим. Делагера се огледа, после се приближи до кръголикия мъж, седнал на висока табуретка до касов аппарат.

— Ти ли си Столс?

Кръголикият кимна.

— Къде отиде Макс Чил?

— Отдавна тръгна, приятел. Играта беше само до сто точки. Сигурно се е приbral.

— Къде?

Кръголикият му хвърли светкавичен поглед, който бързо изгасна.

— Откъде да знам.

Делагера вдигна ръка към джоба, в който носеше полицейската си значка. И пак я отпусна, като се опитваше да не го върши прекалено бързо. Кръголикият се ухили широко.

— Ченге, а? О'кей, живее в „Мансфийлд“, на три преки западно от „Гранд“.

10

Серафино Торибо — хубавият филипинец с елегантно скроения бежов костюм — прибра от тезгяха на пощата две монети от по десет цента и три по един и се усмихна на скучаещата блондинка, която го обслужи.

— Нали веднага ще я изпратиш, сладурче?

Тя ледено изгледа посланието.

— До хотел „Мансфийлд“? Ще се получи там след двайсет минути... и без „сладурче“.

— Дадено, сладурче.

Торибо напусна с напета стъпка сградата. Блондинката бутна бланката с остьр нокът и подхвърли през рамо:

— Тоя не е с всичкия си. Праща телеграма до хотел на три преки оттук.

Серафино Торибо поглеждаше номерата по вратите. Серафино Торибо пое с отмерена крачка по „Спринг стрийт“, оставяйки над грациозното си рамо димна следа от цигара с цвят на шоколад. На ъгъла с „Четвърта улица“ зави на запад, измина още три преки и свърна в страничния вход на „Мансфийлд“ до бърснарницата. Изкачи няколко мраморни стъпала до мецанина, мина покрай задната стена на стаята за писане на писма и по застланите с мокет стълби се изкачи на третия етаж. Подмина асансьорите и се залюшка кръшно по дългия коридор чак до дъното, като оглеждаше номерата по вратите.

Върна се до средата и седна в разширението, където имаше масичка със стъклен плот, столове и два прозореца към вътрешния двор. Запали от доторелия фас нова цигара, облегна се назад и се заслуша към асансьорите.

Рязко се навеждаше напред всеки път, когато някой от тях спираше на етажа, наострил слух да дочуе стъпки. След около десет минути ушите муоловиха очакваната крачка. Стана и се доближи до ъгъла на стената, откъдето започваше разширяването на нишата. Измъкна изпод дясната си мишница дълъг тънък пистолет, прехвърли го в дясната ръка, отпусна го покрай крака си пътно до стената.

Тантурест, белязан от едра шарка филипинец в униформа на николо се зададе по коридора с малък поднос в ръце. Торибо изсьска, вдигна оръжието. Тантурестият се извъртя рязко. Устата му зейна и очите му се оцъклиха при вида на пистолета.

— Коя е стаята, нещастнико? — попита Торибо. Тантурестият се усмихна нервно, опитвайки се да успокои топката. Приближи се до Торибо и му показва жълтия плик върху подноса. В целофаненото прозорче се четеше номер 338.

— Остави го тук — спокойно изрече Торибо. Филипинецът положи телеграмата върху масичката. Очите му не се откъсваха от пистолета.

— Изчезвай — нареди Торибо. — Пъхнал си плика под вратата, ясно?

Тантурестият прибра в раменете си кръглата чернокоса глава, пак се усмихна нервно и възможно най-бързо се отдалечи към асансьорите.

Торибо пусна пистолета в джоба на сакото си и извади сгънат лист бяла хартия. Много внимателно го разтвори, изтръска от него лъскав бял прах в кухинката между палеца и показалеца на разтворената си лява ръка. Рязко смръкна прашеца, измъкна аленочервена копринена носна кърпа и си избръска носа.

Известно време остана напълно неподвижен. Очите му придобиха мътността на шисти, а кожата на кафявото му лице сякаш се изопна върху високите скули. Дишането му свистеше през стиснатите зъби.

Вдигна жълтия плик, пое по коридора към далечния му край, спря пред последната врата и почука.

Обади се нечий глас. Той долепи устни до дървенията и заговори с писклив, подчертано почтенелен глас.

— Поща за вас, господине.

Изскърцаха креватни пружини. По пода зад вратата се дочуха стъпки. Ключ се превъртя в ключалката и вратата се отвори. Торибо вече стискаше дългия си тънък пистолет. Докато вратата се отваряше, той светкавично пристъпи в процепа, странично, напористо. Долепи дулото на пистолета до корема на Макс Чил.

— Назад! — изръмжа и в гласа му дрънна метална та нотка на дръпната струна на банджо.

Макс Чил отстъпи от пистолета. Прекоси заднишком стаята, докато краката му опряха в леглото, и седна. Пружини изскърцаха и изшумоля вестник. Бледото лице на Макс Чил под старателно разделената на път коса бе напълно безизразно.

Торибо бързо затвори вратата и завъртя топката. Щом автоматът изщрака, лицето на Макс Чил изведнъж придоби болnav вид. Устните му затрепериха и продължиха да треперят.

Торибо произнесе подигравателно с металния си глас:

— Раздрънкал си се пред ченгетата, а? Адиос!

Тънкият пистолет подскочи в ръката му, продължи да подскача. От дулото се изви блед дим. Шумът от оръжието не беше по-гръмък от чук, удрящ по гвоздей, или от юмрук по дърво. Седем пъти пистолетът издаде този звук.

Макс Чил бавно се отпусна назад в леглото. Краката му останаха опрени на пода. Очите му се изпразниха, устните му се разделиха и по тях се запениха розови мехурчета. На няколко места по предницата на широката риза изби кръв. Лежеше съвършено неподвижно по гръб и гледаше тавана с крака на пода и розова пяна, бълбукаща от сините устни.

Торибо прехвърли пистолета в лявата си ръка и го прибра под мишницата. Промъкна се странично до масата и застана до нея, загледан към жертвата си. След малко розовите мехурчета спряха да се пенят и лицето на Макс Чил стана кротко и празно — лице на мъртвец.

Торибо се върна при вратата, отвори я и заизлиза заднишком, все още вперил очи в леглото. Зад гърба му нещо се раздвижи. Понечи да се извърти, вдигайки рязко ръка. Нещото го фрасна по главата. Подът странно се наклони пред очите му, втурна се към лицето му. Не разбра кога го удари.

Делагера вкара с ритник краката на филипинеца в стаята, да не препречват входа. Затвори я, заключи, приближи се сковано до кревата, като полюшваше до бедрото си късата гумена палка. Дълго остана така. Накрая прошепна:

— Разчистват. Добре пипат.

Върна се при филипинеца, претърколи го и претърси джобовете му. Намери претъпкан портфейл без никакви документи за самоличност, златна запалка, инкрустирана с гранати, златна табакера, ключове, златен молив, нож, алената копринена носна кърпа, дребни

пари, два пистолета със запасни пълнители и пет пликачета хероин на прах в горното джобче на кремавото сако.

Остави всичко разхвърляно по пода и стана, филипинецът дишаше тежко, със затворени очи, на едната му буза потрепваше мускулче. Делагера извади от джоба си тънка тел и завърза ръцете на дребния мъж зад гърба му. Издърпа го до леглото, подпра го седнал до единия крак, направи примка от телта и я омота около врата му и едната пръчка на таблата. Завърза алената кърпа за примката.

Отиде в банята, наля чаша вода и я лисна със замах в лицето на филипинеца.

Торибо подскочи, задави се, когато жицата се впи в шията му. Очите му рязко се ококориха. Отвори уста да вика.

Делагера притегна жицата плътно към кафявото гърло. Писъкът бе прекъснат като с ключ. Дочу се напрегнато, болезнено гъргорене. От устата на Торибо потече слюнка.

Делагера отпусна жицата и свали ръка към главата на филипинеца. Заговори му кротко, със суха, смъртоносна нежност.

— Ще ми проговориш, черньо. Може би не веднага и вероятно не особено скоро, но след време иде проговориш.

Очите на филипинеца се завъртяха, леко жълтнали. Той се изплю. После стисна плътно устни. Делагера едва-едва се усмихна мрачно.

— Я колко сме корави — подметна тихо. Дръпна носната кърпа назад, задържа я плътно, с твърда ръка, впита в кафявия врат над адамовата ябълка.

Краката на филипинеца заподскачаха по пода. Тялото му рязко се замята. Кафявият цвят на лицето му премина в гъста, съсирана моравина. Очите му се оцъклиха, налети с кръв.

Делагера отново отпусна жицата.

Филипинецът пое спазматично въздух В белите си дробове. Главата му се отпусна, после се отметна рязко назад към крака на леглото.

— Ще говоря — прошепна едва чуто.

11

Когато звънецът издрънча, Айрънхед Туми изключително внимателно положи черна десетка върху червено вале. После облиза устни, оставил тестето карти на масата и погледна зад себе си през закръгления свод на трапезарията към входната врата на бунгалото. Бавно се надигна — едър, груб мъж с разпиляна побеляла коса и голям нос.

В дневната отвъд свода върху дивана лежеше слабо русо момиче и четеше списание под лампа със скъсан червен абажур. Беше хубаво, но прекалено бледо, а тънките извити вежди придаваха на лицето му стреснато изражение. Момичето оставило списанието, залюля крака, свали ги на пода и погледна към Айрънхед Туми с остьр, внезапно появил се уплах в очите. Туми безмълвно направи знак с палец.

Русокосата стана и много бързо мина под свода, влезе в трапезарията през люлеещата се врата. Бавно я задържа след себе си, за да не вдига никакъв шум.

Звънецът прозвуча отново, по-продължително. Туми пъхна краката си, обути в бели чорапи, в меки платнени чехли, окачи очила на носа си и взе пистолет от стола зад себе си. Вдигна измачкан вестник от пода и го нагласи пред пистолета, който държеше с лявата ръка. Без да бърза, пристъпи към входната врата.

Прозяваше се, докато я отваряше, и с дремливи очи се взираше през очилата към високия мъж, застанал под малкия навес на предната веранда.

— Хайде — произнесе с досада. — Казвай.

— Аз съм полицай — рече Делагера. — Искам да говоря със Стела Ла Мот.

Айрънхед Туми препречи с ръка като дънер за коледно огнище вратата и се облегна с цялата си тежест на нея. Изражението му си остана отегчено.

— Сбъркал си къщата, ченге. Тук няма женски.

— Ще вляза да поогледам — съобщи Делагера.

— Ще се огледаш друг път! — весело отвърна Туми.

Делагера много плавно и бързо измъкна пистолета от джоба си и с все сила цапна с него ръката на Туми. Вестникът и големият револвер тупнаха на пода пред входа. Лицето на Туми поизгуби отегченото изражение.

— Стар номер — подхвърли Делагера. — Да влизаме.

Туми затръска лявата си ръка, свали дясната от рамката на вратата и силно замахна към брадичката на Делагера. Той се отмести с десетина сантиметра. Намръщи се и издаде неодобрително възклищие.

Туми се метна към него. Делагера отстъпи странично и с пистолета фрасна голямата побеляла глава. Туми се приземи по корем през прага, наполовина навътре, наполовина навън. Изпръхтя, разпери ръце за опора и понечи да се надигне, все едно нищо не го е удряло.

Делагера изрита пистолета му по-надалеч. В къщата тихо изскърца люлееща се врата. Туми се заизправя на едно коляно, когато Делагера погледна по посока на шума. Замахна към корема му и го удари. Полицаят изръмжа и отново го фрасна по темето, силно. Туми тръсна глава и изгрухтя:

— Само си губиш времето, като ме халосваш по чайника, малкия.

Гмурна се странично, докопа крака на полицая, рязко го дръпна. Делагера се стовари върху дъските на верандата и препречи вратата. Главата му се удари в ръба и се замая.

Слабата блондинка се втурна през свода с автоматично пистолетче в ръка. Насочи го към Делагера, изричайки с бяс в гласа:

— Хвърли го, мамка ти!

Делагера тръсна глава, понечи да каже нещо, после дъхът му секна, защото Туми бе стиснал здраво зъби и с такава сила му заизвива крака, все едно бе сам на този свят с него, а кракът си беше негов и можеше да го прави каквото му скимне.

Главата на Делагера отново се отметна назад и лицето му побеля. Устата му се изкриви в рязка гримаса на болка. Надигна се с пръхтене, сграбчи косата на Туми с лявата ръка, изтегли едрата глава нагоре, докато се показва брадичката, напрегната от усилие. Полицаят заби дулото на пистолета си в кожата му.

Туми омекна — инертна маса. Падна направо на краката му и го прикова към пода. Делагера не бе в състояние да помръдне. Подпираше се върху дъските с дясната си ръка и се опитваше да попречи на тежестта на Туми да го размаже. Не можеше да вдигне ръката с пистолета. Блондинката беше вече съвсем близо, с широко отворени очи, с побеляло от ярост лице. Делагера омаломощено се обади:

— Не ставай глупава, Стела. Джоуи...

Лицето на блондинката бе изгубило човешкия си облик. Очите ѝ също не бяха човешки, с малки като връхчета на топлийки зеници, с особени, мътни отблясъци.

— Ченгета! — изкрешя тя истерично. — Ченгета! Господи, как мразя ченгета!

Пистолетът в ръката ѝ избумтя оглушително. Ехото изпълни стаята, литна през отворената входна врата и умря в дървената ограда на отсрещната страна на улицата.

Остър като тояга удар улучи мъжа в лявата част на главата. Тя се изпълни с болка. Блесна светлина — ослепителна бяла светлина, която облада света. После настана мрак. Той падна беззвучно в бездънната чернота.

12

Светлината се върна като червена мъгла пред очите му. Силна горчива болка разтърси отвътре главата, лицето му и заскърца между зъбите. Езикът му беше тежък и надебелен, когато се опита да го помръдне. Насили се да раздвижи ръце, толкова далечни, изобщо не бяха негови.

Тогава отвори очи и червената мъгла се отдръпна, отстъпи място на нечие лице. Беше широко, много близо до неговото, грамадно лице. Тълсто, с гладки синкави бузи, с пура, увита в ярък бандерол, и ухилена дебелобърнеста уста. Лицето се изкикоти. Делагера пак затвори очи и болката го заплиска с вълните си, потопи го навътре. Изгуби съзнание.

Минаха секунди или години. Отново съгледа лицето. Чу плътен глас:

— Е, пак се върна при нас. Това момче е бая яко.

Лицето се доближи, запаленият край на пурата мъждукаше като ярка черешка. Делагера се закашля, раздиран от спазми, задущен от пушека. Слепоочието му сякаш избухна и се разцепи. Усети как свежа кръв шурна отстрани по скулата му, загъделичка кожата, а сетне се застича по коравата засъхнала кръв, спекла се вече върху лицето му.

— Така му се пада — произнесе плътният глас.

Втори глас с лек южняшки акцент каза нещо спокойно и нецензурно. Голямото лице се извъртя към гласа, оголило зъби.

В същия миг Делагера дойде на себе си. Ясно видя стаята, съзря четирима в нея. Едрото лице беше на Големия Джон Мастърс.

Слабото русо момиче се беше настанило в единия край на дивана и се взираше в пода сupoено изражение, ръцете й бяха като сковані, китките бе заровила отзад във възглавниците.

Дейв Ейдж беше подпрял дългото си мършаво тяло на стената до скрития зад пердата прозорец. По клиновидното му лице бе изписана досада. Началникът на полицията Дру седеше в другия край на дивана,

под лампата със скъсания абажур. Светлината превръща косата му в сребро. Сините му очи бяха много ярки, особено напрегнати.

В ръката на Големия Джон Мастьрс лъщеше пистолет. Делагера премига срещу него, понечи да се надигне. Силна ръка го блъсна в гърдите, рязко го върна назад. Спазъм за повръщане го разтърси като вълна. Плътният глас изрече остро:

— Кротко, ченге! Достатъчно се позабавлява. Сега е наш ред.

Делагера облиза устни.

— Дайте ми вода — промърмори.

Дейв Ейдж се отлепи от стената и мина през свода в трапезарията. Върна се с чаша и я опря в устните на Делагера. Той отпи жадно.

— Харесва ни твоята твърдост, ченге. Само дето не я използваш както трябва. Явно не разбираш от намек. Толкоз по-зле. Това те изважда от играта. Нали разбираш?

Русокосата обърна глава и се загледа в Делагера с натежали очи, после пак ги извърна. Ейдж зае предишното си място до стената. Дру взе да поглажда лицето си с бързи, нервни пръсти, все едно разкървавената глава на Делагера му предаваше болката си.

— Убийството ми само ще те обеси на по-висок клон, Мастьрс — бавно произнесе Делагера. — Който се е минал, си остава минат, пък ако ще й да е заложил на голяма игра. Ти вече безпричинно унидвама души. Сам не си наясно какво се опитваш да замажеш.

Грамадният мъж изруга грубо, вдигна отново с рязко движение лъскавия пистолет, после го свали бавно, с мръсна усмивка на устните. Ейдж каза с небрежна леност:

— По-спокойно, Джон. Нека сподели.

Делагера продължи със същия бавен, безизразен глас:

— Момичето там на дивана е сестра на двамата мъже, които убихте. Тя им разказала цялата история с планираното злопоставяне на Имлей, къде са снимките и как са попаднали у Донеган Мар. Филипинското ви главорезче всичко изпя. От него ми стана ясно в общи линии каква е работата. Не сте били сигурни, че Имлей ще убие Мар. Току-виж, Мар убил Имлей, но и в двата случая убийството ви вършело работа. Само че, ако Имлей успее да очисти Мар, случаят трябвало светковично да се разреши. И точно тук сте се подхълзнали.

Взели сте да заличавате следите, преди да си изясните какво всъщност се е случило.

— Глупости дрънкаш, ченге! — рязко изрече Мастьрс. — Само ми губиш времето.

Русокосата обърна глава към Делагера, после към гърба на Мастьрс. Сега в погледа ѝ имаше напрегната зелена омраза. Делагера едва забележимо сви рамене и продължи:

— За вас е било рутинна работа да изпратите убийци по следите на братята Чил. Рутинна работа е било да ме извадите от разследването, да ми лепнете лъжливо обвинение и да ми издействате уволнението, защото сте смятали, че съм на заплата към Мар. Но рутинната ви работа заяла, когато не сте открили къде е Имлей... и това ви е притиснало.

Твърдите черни очички на Мастьрс бяха широко отворени и празни. Дебелият му врат се изду. Ейдж се отдели на няколко крачки от стената и застана сковано. След малко Мастьрс цъкна през зъби и заговори много тихо:

— Това е интересно, ченге. Я ни разкажи още нещо.

Делагера докосна изцапаното си лице с два пръста и ги погледна. Очите му бяха бездънни.

— Имлей е мъртъв, Мастьрс. Бил е мъртъв, преди Мар да бъде убит.

Стаята замръя. Никой не помръдваше. Четиридесета, в които Делагера се беше втренчил, бяха смразени от изненада. След доста време Мастьрс шумно си пое въздух, изпусна го и почти прошепна:

— Говори, ченге. Говори бързо... или Бог ми е свидетел, ще те...

Гласът на Делагера го сряза студено, безразлично:

— Имлей наистина е отишъл да се срещне с Мар. Защо да не отиде? Не е знаел, че е предаден отвътре. Само че е бил при него снощи, а не днес. Двамата се качили с кола горе на езерото Пума, за да обсъдят всичко най-дружелюбно. Поне такива са били намеренията им. Само че там при езерото се изпокарали жестоко и Имлей е бил убит, хвърлен от ръба на верандата. Главата му се размазала долу в камъните. Мъртъв е като ланшна Коледа, в навеса за дърва до вилата на Мар... Значи Мар го скрива там и се връща в града. А днес му се обаждат по телефона, споменават името на Имлей, уговорят среща за дванайсет и петнайсет. Какво да прави? Започва да бави топката,

естествено. Изпраща секретарката си да обядва, слага пистолета си на леснодостъпно място. Подготвил се е за всякакви неприятности. Само че посетителят му го изиграл и той не пуснал пистолета в действие.

— Стига си разтягал локуми — изръмжа Мастьрс. — Няма начин да знаеш всичко това.

Големия Джон погледна към Дру. Лицето на градския полицейски началник беше посивяло, изопнато. Ейдж се отдалечи още малко от стената и застана близо до Дру. Русото момиче не помръдваше. Делагера продължи уморено:

— Да, догадки, но пасват на фактите. Така трябва да е станало всичко. Мар е бил бърз с пистолета и е бил нащрек, готов. Защо обаче не е стрелял? Защото обаждането е било от жена. Той вдигна ръка и посочи блондинката.

— Ето го вашия убиец. Тя е обичала Имлей, нищо че го е вкарала в клопката. Наркоманка е все пак, а наркоманите са си такива. След това ѝ станало мъчно, взела да съжалява за стореното и сама хукнала да отмъщава на Мар. Питайте я!

Блондинката се метна плавно напред. Дясната ѝ ръка конвултивно се измъкна изпод възглавниците на дивана, стиснала малкия автоматичен пистолет, с който бе простирала Делагера. Зелените ѝ очи бяха бледи, празни и вцепенени. Мастьрс се извъртя рязко и замахна към ръката ѝ с лъскавия револвер.

Тя го простира два пъти от упор, без да се колебае дори за част от секундата. Отстрани на дебелия му врат бликна кръв, шурна по предницата на сакото. Той политна, изпусна лъскавия револвер почти в краката на Делагера. Залитна назад към стената зад стола на полицията, едната ръка търсеща опора в нея. Китката му се удари в мазилката и се провлачи надолу, докато той падаше. Строполи се тежко и повече не помръдна. Делагера почти се докопа до лъскавия револвер.

Дру беше скочил и крещеше. Момичето бавно се извърна към Ейдж, без да обръща внимание на Делагера. Ейдж рязко измъкна лугера изпод мишницата си и събори Дру с един замах. Малкият автоматичен пистолет и лугерът прогърмяха едновременно. Малкото оръжие не улучи. Момичето бе отметнато назад към дивана, лявата му ръка вкопчена в гърдите. Подбели очи, опита се повторно да вдигне пистолета. После рухна на една страна върху възглавничките и лявата му ръка се отпусна вяло, тупна встрани от гърдите. Предницата на

роклята ѝ внезапно се обагри с кръв. Очите ѝ се отвориха и затвориха, пак се отвориха и си останаха така.

Ейдж рязко насочи лугера си към Делагера. Веждите му бяха изкривени нагоре в остра гримаса на изключително напрежение. Гладко сресаната тъмно руса коса обгръщащ кокалестия му череп като нарисувана.

Делагера го простреля четири пъти с такава бързина, че изстрелите прозвучаха като чаткането на картечница.

В момента, преди да падне, лицето на Ейдж стана тънко, празно като на старец, очите — безсмислени като на идиот. После дългнестото му тяло се сгъна надвое на пода, все тъй стискаше лугера в ръка. Единият му крак се подгъна под него, като че ли нямаше кости.

Остър мириз на барут изпълни стаята. Въздухът бе изненадан от избухналите изстрели. Делагера бавно се изправи и махна на Дру с лъскавия револвер.

— Оттук нататък ти влизаш в играта, господин началник. Така ли я искаше картината?

Дру бавно кимна, лицето му бе бяло, трепкащо. Прегълътна, бавно затътри крака по пода и мина по край проснатото тяло на Ейдж. Погледна към момичето на дивана, поклати глава. Отиде при Мастьрс, коленичи на един крак, докосна го. Пак се изправи. — Всички са мъртви — промърмори.

— Чудесно — отвърна Делагера. — А какво стана с онзи едрия, бияча?

— Отпратиха го. Аз... не мисля, че имаха намерение да те убият, Делагера.

Делагера кимна едва забележимо. Лицето му започна да се отпуска, вдълбаните бръчки се позагладиха. Половината му лице, което не беше кървава маса, отново възвърна човешкия си вид. Попи лицето си с носна кърпа. Тя подгизна от кръв. Той я захвърли и леко оправи с пръсти спълстената си коса, която се беше спекла, засъхнала в кръв.

— Имаха, и още как! — промърмори той.

Къщата беше смразена. Отвън не долиташе никакъв шум. Дру се ослуша, подуши, отиде до верандата пред входа и се огледа. Улицата отпред беше тъмна, смълчана. Върна се и застана пътно до Делагера. Много бавно по лицето му си проби път усмивчица.

— Страхотно звучи — обяви той, — когато полицейският началник трябва сам да играе ролята на внедрен агент... а честният полицай е уволнен заради несправедливо накисване, с цел да му окаже помощ.

Делагера го погледна безизразно.

— Така ли искаш да звучи?

Дру заговори спокойно. Розовината се върна върху лицето му.

— За доброто на отела, човече, и на града... и за наше добро.

Друг начин няма.

Делагера го погледна право в очите.

— И на мен ми допада — изрече с мъртвешки глас. — Ако прозвучи точно така.

13

Маркъс спря колата и се ухили възхитено, гледайки голямата, засенчена от дървета къща.

— Никак не е зле — отбеляза. — Бих поостанал тук за една продължителна почивка.

Делагера слезе бавно, сякаш бе окован и много, много уморен. Беше гологлав, панамената шапка носеше под едната си ръка. Лявата част на главата му бе обръсната донякъде, а обръснатата част беше покрита с дебел пласт марля и лейкопласт, скриващи шевовете. Кече от твърда черна коса стърчеше над единия ръб на превръзката и ефектът бе доста забавен.

— Само дето няма да остана тук задълго, глупче — отвърна той.

— Чакай ме.

Мина по покритата с каменни плохи пътека, криволичеща през тревата. Дърветата хвърляха дълги сенки над зелената площ, закривайки сутрешното слънце. Къщата тънеше в пълна тишина, завесите бяха спуснати, на месинговото чукче на вратата беше окачен траурен венец. Делагера не тръгна натам. Сви по втора пътека под прозорците, покрай стената на къщата, подмина лехите с гладиолите.

Отзад имаше още дървета, още зелени морави, още слънце и сенки, изкуствено езеро с водни лилии и голяма каменна жаба. Отвъд водната площ в полукръг около желязна маса с керамична повърхност бяха разположени шезлонги. В един от тях седеше Бел Мар. Беше облечена в чернобяла рокля, свободна и удобна, а върху кестеняватата си коса бе нахлутила широкопола градинска шапка. Седеше неподвижно, загледана в пространството отвъд моравата. Лицето ѝ беше бяло. Гримът изпъкваше крещящо по него.

Бавно извърна глава, усмихна се притъпено, махна към шезлонга до себе си. Делагера не седна. Извади шапката изпод ръката си, чукна с пръст по периферията и каза:

— Случаят е приключен. Ще има дознания, разследвания, заплахи, куп народ ще крещи до прегракване, за да получи своя дял от

шумотевицата. Известно време вестниците ще тръбят от първите си страници до небесата, но под повърхността, по документи, всичко приключи. Можеш вече да се опиташи да забравиш.

Младата жена рязко вдигна към него поглед, настените ѝ сини очи се разшириха. После се извърна и се загледа пак над тревата.

— Зле ли си ранен в главата, Сам? — попита тихо.

— Не — отвърна Делагера. — Нищо ми няма... Мисълта ми е, че Стела Ла Мот застреля Мастьърс. А също и Дони. Ейдж пък уби нея. Всички дружно са мъртви. Вероятно никога няма да научим как именно е бил убит Имлей. Според мен вече няма значение.

Без да вдига очи към него, Бел Мар едва чуто прошепна:

— Ти откъде знаеше обаче, че Имлей е горе във вилата? Във вестника пише...

Тя мъкна и изведнъж се разтрепери. Той се взираше вдървено в шапката, която стискаше в ръка.

— Не знаех. Мислех, че Дони е бил застрелян от жена. Затова логично предположих, че трупът горе при езерото е на Имлей. Пасваше на описанието.

— А как разбра, че жена... е застреляла Дони?

Гласът ѝ пресекваше — задавен шепот.

— Просто знаех.

Направи няколко крачки и спря, загледан в дърветата. Бавно се извъртя, върна се, застана отново до нейния шезлонг. Лицето му беше смъртно уморено.

— Толкова ни беше добре заедно... на тримата. Ти, Дони и аз. Животът погажда гадни номера на хората. Всичко изчезна без следа — всичко хубаво.

Гласът ѝ бе същият шепот.

— Може да не е изчезнало, Сам. Трябва често да се виждаме с теб... занапред.

Лека усмивка раздвижи ъгълчетата на устните му и пак изчезна.

— За пръв път се опитаха да ме злепоставят — отбелая с много слаб глас. — Дано да е последен.

Главата на Бел Мар леко се отметна. Ръцете ѝ се вкопчиха в ръкохватките на шезлонга, бели на фона на лакираното дърво. Тялото ѝ сякаш се скова.

След малко Делагера бръкна в джоба си и нещо златисто проблесна в ръката му. Погледна го безжизнено.

— Върнаха ми значката — рече. — Не толкова чиста, колкото беше. Като на всички останали, ако питаш мен. Ще се опитам да я запазя поне в това ѝ състояние.

Прибра я пак в джоба си.

Жената много бавно се надигна и застана пред него. Вирна брадичка и втренчи в посетителя си продължителен, немигащ взор. Лицето ѝ зад ружа по бузите беше гипсова маска.

— Господи, Сам... Започвам да разбирам.

Делагера не я погледна. Очите му се рееха над рамото ѝ към невидима точка в далечината. Заговори неясно, като от разстояние:

— Ами да... Реших, че е жена, защото пистолетът беше с малък калибър, какъвто би използвала само жена. Но не единствено затова. След като се качих на вилата, разбрах, че Дони се е бил обезопасил срещу всякакви неприятности и за един мъж би било доста трудно да го изненада. Но за Имлей при така създалите се обстоятелства не би било трудно да го стори. Мастьрс и Ейдж са предположили, че именно той го е извършил, и затова накарали някакъв адвокат да се обади по телефона и да признае от негово име, че той е убиецът, и да обещае Имлей да се предаде на другата сутрин. Затова е било естествено за всеки, който не е знаел, че Имлей е мъртъв, да се хване на въдицата. Пък и никой полицай не би допуснал, че жена ще се сети да приbere гилзите. След като Джоуи Чил ми разказа историята, реших, че може да е Стела Ла Мот. Но когато го заявих пред нея, вече не бях убеден. Беше мръсен номер от моя страна. Донякъде това я уби. Макар че не бих заложил на шансовете ѝ да оцелее в онази компания.

Бел Мар продължаваше да го гледа, без да мига. Лекият ветрец духна кичур от косата ѝ и бе единственото у нея, което помръдна.

Той върна очите си от далечината, погледна я сериозно, пак се извърна. Извади от джоба си връзка ключове и ги хвърли върху масата.

— Три неща ме тормозеха, докато не си ги изясних окончателно. Написаното върху бележника, пистолетът в ръката на Дони, липсващите гилзи. И тогава изведенъж всичко си дойде на мястото. Той не е умрял веднага. Дони беше кораво момче и си е останал такъв до последния дъх... за да защити някого. Почеркът върху бележника беше леко разкривен. Написал го е след това, когато е останал сам, умиращ.

Мислел е за Имлей и написването на името му допринесе за объркването на следствието. Сетне е измъкнал пистолета от бюрото си, за да умре с него в ръка. Остават гилзите. След време и те ми се изясниха. Изстрелите са били дадени съвсем отблизо, през бюрото. Гилзите са паднали там и са били до Дони, върху бюрото. Можел е да ги стигне. От пода не би могъл да ги вдигне. На твоята връзка има ключ от кабинета му. Отбих се късно снощи. Намерих гилзите в кутията с пурите му. На никого и през ум не му е минало да ги търси там. В края на краищата намираш само онова, което очакваш да намериши.

Той мълкна и потърка лицето си. След малко добави:

— Дони е направил каквото може... след което умрял. Добре се е справил и аз възнамерявам да го оставя да се измъкне.

Бел Мар бавно отвори уста. От нея излезе неясно мучене, после думи, членоразделни думи:

— Не бяха просто жените, Сам. А типът жени, с които ходеше.

— Тя потрепери. — Сега ще сляза в града и ще се предам.

— Не — отсече Делагера. — Казах ти. Искам да му се размине. На началството им харесва случаят такъв, какъвто е. Чиста политика. По този начин градът се отървава от бандата на Мастьърс-Ейдж. Дру ще изплува най-отгоре за известно време, но е прекалено слаб, за да се задържи. Така че няма значение... Нищо няма да предприемаш. Ще направиш това, за което Дони е използвал сетните си сили, за да покаже какво иска. Ще стоиш настрана. Сбогом.

Той погледна отново разбитото ѝ лице, много бързо. После се извърна, прекоси зелената площ, подмина езерцето с водните лилии и каменната жаба и покрай стената на къщата стигна до колата.

Пийт Маркъс широко му отвори вратата. Делагера влезе, седна и отметна глава назад, отпусна се и затвори очи. Каза безизразно:

— Карай бавно, Пийт. Главата ми се цепи.

Маркъс потегли, сви в улицата и подкара кротко назад по „Де Нийв стрийт“ към града. Оградената с дървета къща се изгуби зад тях. По-високите най-сетне я скриха окончателно.

Когато се отдалечиха достатъчно, Делагера отново отвори очи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.